

Josef Ratzinger bíboros szentbeszéde
a "Krisztus Ügye" Lelki Család
pápai elismeréséért tartott hálaadó szentmisén

Róma, Szent Péter Bazilika, 2001. november 10.
Nagy Szent Leó Pápa ünnepén

Kedves testvérek és nővérek az Úrban!

A szent Eukarisztia nagy hálaadó áldozatával ma különösen egyesítjük aziránti hálánkat, hogy a "Krisztus Ügye" Lelki Család megkapta a pápai jogú közösségként való elismerést. Így teljes mértékben letelepedett az Egyház szívében. A Szentlélek ajándékaént, a jelen és jövő útjaként egyúttal megnyílt az egész Világegyház számára.

Egy sötét korszak volt akkor, amikor 1938. januárjában Júlia anya ezt az apró magot elvetette az Egyház földjében és így e fa növekedni kezdett. Ha erről a kezdetről beszélünk, akkor mindig emlékezetünkbe kell idézni a szavait: «Én semmit nem alapítottam. Amióta Jézus Krisztus megalapította a Szentegyházat, azzal mindent megalapított. Csak olyan emberekre van szüksége, akik ezt az alapítást alaposan megélik, vagyis azon az alapon és arról az alapról, melyet Ő fektetett».

Valóban nem egy olyan ügyért munkálkodott, mely figyelmen kívül hagyja Jézus Krisztus művét. Magát teljesen odaadta az Ő ügyéért. Ezzel egyúttal felszólít bennünket arra, hogy ne Krisztus művét mellőzve munkálkodjunk más, külön dolgokban. Szenteljük magunkat teljesen az Ő ügyéért, egész létünkkel és életünkkel az Ő ügyében. Így szolgáljuk a világ üdvösségét Ő általa, Ő vele és Ő benne. Minden tette Krisztusra, az élő Isten Fiára vonatkozott.

És tudta, hogy Krisztus nem csak egy múltban élt személy, hanem továbbél Egyházában. A Krisztussal való élet ezért ott valósul meg közösségként Vele, ahol Ő élő valóságában áthalad az időben - a Szent Egyház közösségében. És másfelől tudta, hogy a Szent Egyház ismertetőjele Péter utódjának hivatala. Mert ahol Péter van, ott van az Egyház. És aki az Egyházban és Krisztusnál akar lenni, annak Péternél kell lennie. Így vezet el minket Júlia anya személye a mai nap szentjéhez, Nagy Szent Leó pápához, aki a maga módján ugyanazt fejti ki számunkra, ami (az Alapító anya) üzenete volt.

Nagy Leó nehéz időkben - 440 és 461 között - vezette az Egyházat. Erre a korszakra esett a nyugat-római Birodalom összeomlása, a népek vándorlása, a hunok támadása Attilával az élen és a vandálok rohama Geiserich vezetésével. Ebben az időben Leó felragyogtatta a hit fényét. Korszakának válsága nem politikai-katonai jellegű volt. A politikai krízis gyökerénél mindig lelki válság található. Így volt ez Leó idejében is. Konstantin után az Egyház persze szabad volt. A császárok katolikusok voltak és segítették az Egyházat. Azonban ezzel az új szabadsággal új veszélyek, új kísértések keletkeztek.

Az első kísértés abban állt, hogy az Egyházat és a hitet alárendelték a politikai hatalomnak, a hatalomért kizsákmányolták és kihasználták az Egyházat és a hitet eszközként használták fel politikai célok elérésére. Konstantin császár mondta egyszer: „Az Egyház törvénye én vagyok.” Ez a kijelentés egy mélyreható kísértést fejez ki a hit meghamisításában, mely így valóban egy politikai eszközzé fajul el.

A második kísértésnek világnézeti jellege volt, mely abban állt, hogy a hitet hasonlóvá akarták tenni az akkoriban uralkodó szellemi áramlatokkal. A hit hellenizálásáról van szó, tehát

Isten ajándékát, a kinyilatkoztatás fényét azzal tették egyenlővé, amit az akkori emberek gondoltak és akartak. A nagy görög filozófiával azt mondták: Istennek valójában nem lehet fia, ez egy mitológiai elképzelés. Isten messze távol van, Isten nem tud magából kilépni. Isten fiai kiváló emberek, mely Jézusra nézve is igaznak bizonyul. Ő nem valóságosan Isten Fia. A vallástörténet és az emberiség történelmének nagy alakja. Az 5. században, Leó pápa századában, az első nagy zsinatok után a szentháromságos Isten és Jézus Istenemberségének titkát ugyan elfogadták, azonban más módon próbálták meg hozzáigazítani a saját elképzeléseikhez. Krisztus nem igazi ember, csak isteni természete van - mondták az egyik oldalon. Krisztus valóságos ember, de csak az élete folyamán nyerte el az isteniséget - volt a másik oldal álláspontja. A titkot emberi léptékkal mérve átértelmezték, hogy érthetővé tegyék. De éppen így veszett el Isten nekünk ajándékozott kinyilatkoztatásában az, ami nagy, új és egészen más.

E nagy kísértést felismerve Szent Leó nem rejtette véka alá az isteni kinyilatkoztatás igazságát, amely életet ajándékoz nekünk és egy jó élet és egy jó halál alapját kínálja számukra. Nagy szent Leó elsősorban a krisztológia tanítója volt a nagy khalkedóni zsinat számára. Levelében ő fogalmazta meg az igazságokat, és a zsinati atyák egyetértettek vele: „Leóban Péter beszélt”. És valóban, az emberi gondolkodás álokoskodásai ellen a levél tartalma nagyszerűen kifejezi az igaz hit mélységét és egyszerűségét. Péterrel mondja Leó: «Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia!»

E dogma megfogalmazásaival - melyben Krisztus valódi istensége és valódi embersége egyaránt felragyog - szent Leó nem talált ki valami újat, nem alkotott új eszmét. Épp ellenkezőleg arra szólít fel bennünket, hogy lépünk be abba a nagy Fénybe, melyet Isten ajándékozott nekünk. Ez a pápa újra megmutatta nekünk ezt a világosságot. Szent Leó személyének és üzenetének központi mondanivalója a Krisztusban való hit. Csak Krisztus iránti szeretetben, csak így Krisztus szeretetétől átjárva tudta megragadni mélységében a titkát és megismételni Péter hivatalát. Így a szent péter-i titkot - hogy ő az Egyház sziklája - újra felelevenítette: «Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia.»

Nagy szent Leó üzenetének magja a krisztológia elsősége, valamint a Krisztus iránti szeretetnek és a Krisztusban való hit elsősége. Természetesen ez a krisztológiai elsőség, a Krisztusban való hit elsőbbsége magában foglalja a Szent Egyház létét, amelyben Krisztus él. És amikor szent Leó újra Péternek kölcsönzi hangját, élő sziklának bizonyul hitvallásával. Megismerteti velünk, hogy a Szent Egyház Péter sziklájára alapított. Megmutatja számunkra ezt a hármast: a Krisztus iránti szeretet elsőségét, mely az élő Egyház életében válik konkréttá és még egyszer valóságos lesz a szent péter-i titokban, szent Péter utódában, akinek jelenléte követőiben mindig megmarad.

Így vezet minket Nagy Leó vissza Júlia anyához és ahhoz, amit elkezdett, a megújított Krisztus iránti hűséghez Egyházában. Az “Ügy” középpontjában áll a “Szent Szövetség”, ami megint nem egy olyan új dolgot jelent, mely Krisztust mellőzi. Ez a belépést jelenti az Új Szövetségbe, melyet Ő adott. Abba a Szövetségbe, amelynek alapja a szent Eukarisztia ajándéka. Abba a Szövetségbe, amely Jézus Krisztus Szívéről fakad, vérből és vízből, amelyekből a szentségek áradnak. A krisztológiát az első helyre teszik, Krisztus iránti szeretetüket Jézus megnyitott Szíve iránti szeretetük fejezi ki. Gondolom nem véletlen, hogy az “Ügy” összebarátkozott Newmannal és bíborosi jelmondatával: «Cor ad cor loquitur» ("Szív szívhez szól"). Júlia anya szívével gondolkozott és szívéből kiindulva ismerte fel Jézus Szívét - ezt az átdöfött Szívet, mely a Szövetség forrása, életünk forrása.

Ha ehhez a töviskorona szimbóluma társul, akkor világossá válik, hogy a Krisztussal való lét egyet jelent: együtt szenvedni Vele. Vagyis késznek lenni arra, hogy az igazság sebeit magára veszi az ember. Aki síkra száll az igazságért egy olyan világban, ahol a hazugság kényelmesebb, óhatatlanul megsebzti magát. És aki ebben a világban az emberhez közelebb álló önzés ellenében kiáll a szeretetért, az megsebezti magát. Ezzel igent mond a keresztülszúrt Szívre, kimondja az igent a töviskoronára. Ez a korona az igazi királyi korona, amellyel Krisztus a világ igazi Uraként igazolja magát. Ezzel megmutatja nekünk az élő Isten arcát, aki a szeretet és a megbocsátás, egészen az értünk vállalt haláláig. Ezen kor szorongattatásai közepette együtt állunk a szenvedő Krisztussal, s egyúttal részesülünk dicsőségében is, mely a szeretet dicsősége. A szeretet erősebb a szenvedésnél és a halálnál.

A "Krisztus Ügye" Lelki Család számára a pápai elismerés nem csak egy jogi külsőség. Ez sokkal inkább annak kifejezése, ami a valóságban. Igazolása annak, hogy léte mélyen gyökerezik az Egyházban, amely egyúttal Krisztussal való egységet jelent. Ha az "Ügy" ajándékát így fogjuk fel és engedjük, hogy bevezessen minket az Egyház titkába, hogy megtaláljuk Jézus Szívét, hogy az világosítsa meg szívünket, akkor ugyanúgy látjuk ezt, ahogy ezt Júlia anya gondolta. Felismerte és megélte, hogy Krisztus látszólag olyan nehéz terhe könnyű, mert Ő hordozza ezt értünk és velünk. Az Ő igája édes, mert ez a szeretet terhe. Kérjük az Urat, hogy adja meg nekünk, hogy egyre inkább megtapasztaljuk ezt életünkben és segítsen minket, hogy egészen odaadjuk magunkat Krisztus ügye számára és így a világ üdvösségét szolgáljuk. Ámen.